

FÉNYSUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben.

Ha végig tekintünk a Szentlélek munkálkodásának gazdag mezején, sok helyen megállhatnánk, hogy csodáit szemléljük. Erre gondolva ma ez az íge csendült meg szívemben: „Aki által kiáltjuk: „Abba, Atyám!” Maradjunk most ennél.

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben” — mondjuk naponként. Vajjon, a Szentlélek által mondjuk-e? Bizonyoságot tehet-e már a Lélek a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk?

— Hogyne, hiszen minden ember az, — felelik erre sokan. — Nem úgy van, mert természettől fogva senki sem az, — tanítja Isten Igéje. Mikor még nagyon bizonyosak vagyunk a magunk igazában, akkor a Szentlélek még semmit sem mondhatott nekünk. Munkálkodásának az a jele, hogy kezdjük meglátni bűnös voltunkat és vágyódunk szabadulás után. Ekkor a Szentlélek a megfeszített Megváltóhoz küld bennünket. Ha hittel tekintünk fel Reá, a Golgotha keresztje alatt bűnbocsánatot nyerünk és egyúttal megnyílik számunkra az út, amely az Atyához vezet. Így kell érteni az Úr Jézusnak ezt a mondását: „Én vagyok az út, senki sem mehet az Atyához, hanemha Én általam.”

Ha megjártad már ezt az utat, akkor — de csakis akkor, — mondhatod a Szentlélek által: „Abba, Atyám!” és akkor a tiéd mindaz, amit ezek a szavak jelentenek: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben.”

Isten, a mennynek és földnek mindenható Ura, Atyánk. Atyai szeretettel tekint le reánk és hajlik le hozzánk gyenge és gyalgó gyermekeihez, hogy megőrizzen, megtartsa, megsegítsen a földi élet nehézségei és veszélyei között. Minden dolgunkat ismeri és mindegyikkel a javunkat munkálja. Semmi gondra, félelemre többé nincs okunk, mert még a fejünknek hajszálai is számon vannak tartva nála.

Ez, hogy „Mi” Atyánk, arról beszél, hogy testvéreink vannak. A közös Atyának gyermekei, — a Szentlélek lévén tanítómesterük, — akik ugyanabban a szellemben nevelkednek és megérthetik, támogathatják egymást. Olyan csodálatos az, mikor még távoli földrészek szülőlteiben is első látásra felismerjük testvéreinket, a közös családnak, Isten családjának, tagjait és rögtön találunk tárgyat a beszélgetésre, imádkozásra!

„Ki vagy a mennyekben” — nemcsak azt jelentt, hogy Atyánk a legnagyobb úr, mennynek, földnek ura, hanem azt is, hogy ott-honunk, — az atyai hajlék, — a mennyben van. Igen ott van, oda segít minket menynei Atyánk és ott vár reánk dicsőségben.

Halleluja!

T. E. d. ft.

A falióra prédikációja.

A régi falióra ott lógott P. foltozó varga műhelyének falán, ez volt a műhely egyetlen értékes darabja. A régi órának olyan ünnepélyes, mélabús volt a hangja.

Egy éjjel P. sokáig dolgozott. Amint fúrt, öltögetett és kopácsolt, eszébe jutott édesapjának a halála és így gondolatai ráterelődtek a halálra és a feltámadásra. Sok, sok rég eltemetett gondolat került elő és lassanként az a kérdés is kezdte foglalkoztatni, hogyha majd ő meghal, hová is fog jutni. A falióra ünnepélyes tik-takjával ismételte csendes egyhangúsággal a kérdést: „Ö-rök-re, ho-vá? Ö-rök-re, ho-vá?” Szünet nélkül, megszakítás nélkül ismételte a komoly kérdést. Az éjszaka csendjében minden más zaj elült és szinte tűrhetlenné vált az óra hangja. Nagyon zavarta P.-t és elkezdett hangosabban kalapálni, de az óra tik-takja is hangosabb lett és a kérdés még tolakodóbban szólt: „Ö-rök-re, ho-vá?” — Eszébe jutottak atyja búcsúszavai: „Isten veled Fiam, de nem örökre!” Az óra folytatta csendesen, ünnepélyesen: „Ö-rök-re, ho-vá?” P. felállt, letette a munkáját és megfogta az óra ingáját. Csend lett. P. folytathatta a munkáját. De a néma csend, még az óránál is hatalmasabban szólt: „P. te gyáva és esztelen vagy!” — „Igen, az vagyok” — kiáltotta könnyes szemmel. — „Ha az óra áll is, az idő csak halad tovább. Megindítom az órát, ez úgy sem használ.” Az óra megindult. P. ott ült ölbetett kezekkel, a munkája a földön hevert. Gondolkozott. Istenre gondolt, jóságára, igazságosságára. Arra gon-

dolt, hogy életének hány éve mult már el anélkül, hogy kereste volna bűnei bocsánatát Jézus vérében s anélkül, hogy eljuthatott volna annak a bizonyosságára, hogy útja hová visz majd. Most már ősz, öreg ember és nem úgy áll Istennel szemben, mint egy szerető gyermek, hanem mint egy adós. Minden bűne feltárult lelki szemei előtt, a legnagyobb is t. i. hogy eddig nem törődött Istennel. Miközben így gondolkozott, szüntelen hallatszott: „Ö-rök-re—ho-vá? Ö-rök-re—ho-vá?” Térdre esett és felkiáltott: „Uram, légy irgalmas!” Sokáig imádkozott, látszólag hiába. Kétségbeesésében felhagyott az imádkozással és arcát kezébe temette: „Ö-rök-re ho-vá?” — hangzott újra. Hová meneküljön? Ezek a rettenetes szavak üldözték. Ujra térdre rogyott és így könyörgött: „Uram, az alázatos és összetört szívet te nem veded meg. Óh tekints le rám! Itt vagyok rettegve és összetörve, könyörülj rajtam és ments meg engem!” Ekkor világosság gyúlt a szívében, nyugalmat talált az Úr Jézusban, az ő megfeszített és feltámadott Megváltójában. Megsemmisülve, nyomorultul kapaszkodott az Úrba, Aki a bűnösökért halt meg: és bocsánatot, békességet talált, mint már oly sok ezren előtte. Érette is meghalt az Úr és érette is feltámadott. A Szentlélek megmutatta neki, hogy mi történt érte a Kereszten és megjelentette előtte Isten kegyelmét. P. ujra letérdelt és szíve kimondhatatlan hálával volt telve. Az éjszaka csendjében újra meghallotta az óra kérdését, de most már egészen más érzelmekkel: Ö-rök-

re—ho—vá? Ő—rök—re—ho—vá?” P. boldogan adta meg reá a feleletet: „Dicsőség Neked, óh Uram! Hozzád Uram örökre! Aki Te benned hisz, az örökké él!”

Búcsú.*

Most ötven éve, hogy kipattant
Ifjú szerelmünk bimbaja,
S szívünk betölté edes illat,
Szent, tiszta érzés illata.

Szívünkéből hála szállt az égbe,
Tudtuk, Atyánk tekint le ránk,
Aztán, kezünk egymásba téve,
Az útra együtt indulánk.

Most a csendes betegszobában
Szíved verését figyelem,
Köröttem minden néma árnyban,
De fönnvirraszt a Kegyelem.

Ő, ki szerelmünk tiszta lángját
Egy élten át megőrizé,
Most védve rád borítja szárnyát
És elhív szentjei közé.

Az Úr kezéből kapva téged
A hosszú útnak kezdetén,
Most, hogy letelt a földi élet,
Csak visszaadlak néki én.

Vargha Gyuláné.

Valódi imádság.

Hogy csinálnak a férfiak a templomban? Leveszik a kalapjukat, néhány másodpercig az arcuk elé tartják, azután leülnek, körülnéznek és ha a szokás úgy kívánja, megint felállnak és leülnek, mint egy gépezet. Vajon imádkoztak? Eppen oly kevésbé imádkoztak, mint ahogy a farizeus sem imádkozott Luk. ev. 18-ik, részében. Pedig az kegyes ember volt. Mögötte áll valaki, akit a világ a rossz emberek közé számít — ez valóban imádkozik. Az imája rövid, csak egy sürgöny, amelyet

Istenhez küld. Nem volt benne egy felesleges szó sem, azt mondta, ami a szívén volt. Az életéről és üdvösségéről beszélt.

Megfigyeltük-e vajjon már azt, hogy az Úr nemcsak a szavait mondja el ennek a bűnös embernek, hanem néhány vonással változza az egyént is? Lerajzolja, amint szeméit lesüti és mellét veri. Látjuk az embert, s bele látunk a szívébe is. Látjuk szívében a bűnt. Abban a kevés szóban, amit mond, minden benne van. „Isten!” ez a kiáltás tör elő a szívéből. Isten oly nagy, olyan hatalmasan áll előtte, hogy szükségtelennek tartja bármit is hozzá tenni. Ezzel szemben áll a bűnös. Nem mint valami elmosódott fogalom, hanem világosan kifejezve: én a bűnös. A kettő egymással szemben áll: Isten és a bűnös. Mit akar? — *Kegyelmet*. Abban a szóban, amit az imájában használ benne van a bűnbánat és bűnbocsánat. Egészen világosan tudja, hogy: nekem bűnösnek szükségem van Valakire, Aki értem szenvedett, hogy kegyelmet nyerhessek. Milyen egyszerűvé és természetessé lesz az ember, amint az igazságot megismeri. Nincsenek felesleges szavai, minden valóság, a bűn is, Isten is és Az is, Aki a bűntetést értünk viselte. Milyen csudálatos izenet van ebben számunkra. Meg akarja velünk értetni azt, hogy a bűn még nem ok a kétségbeesésre. Ha én a leggonoszabb ember volnék is a földön, akkor is nyitva volna számomra az út az élő Istenhez, mert Nála van a bűn számára bocsánat. De van egy végzetes öncsalás is a világon. Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy ezt utánozni lehet és haláluk előtt még hirtelen azt kiáltják majd: „Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek.” Ez a

* Férje elhunytá előtti napon írta a szerző.

legrettenetesebb önámítás. Az illetőnek fogalma sincs a valódi imáról. Istent nem lehet megcsalni kegyes frázisokkal. *Lohmann E.*

A BIBLIA KÖNYVEI

(2) Énekek éneke.

Nem könnyű az Énekek éneke gondolatmenetében eligazodni. Rendkívül élénk előadási modor, monológ és párbeszéd váltakozik benne rap-szodikusan. Pillanatszülte érzelmi kitörések s hosszan érlelt, mély gondolatok szövődnek egymásba. Közvetlen elbeszélés, magyarázat nincs benne. Homályos, mint a legragyogóbb kép is, melynek tárgyát nem ismerjük.

Nem csoda, ha a világi tudósok azt igyekeznek kimutatni, hogy benne Salamon szerelmi kudarcáról van szó, akinek érzelmeit az egyszerű pásztorleány egy hozzá hasonló, egyszerű pásztorlegény kedvéért visszautasítja. Joggal jegyezte meg erre valaki: Feltehető-e, hogy valaki megírjon egy reá nézve épen nem hizelgő esetet? Ilyen felfogás mellett nyilván nem is lehetne az Énekek énekében mást, mint egy románcot látni, mely ha finomabb erkölcsi légkörben mozog is, de csakugyan semmi keresnivalója az építő Biblia könyvei közt. Vannak, akik azt állítják, hogy az Énekek énekének nincs is egységes gondolatmenete. Különböző érzelmi ömlengések megszólaltatása az, egymástól független s ma már nehezen elhatárolható énekdarabok gyűjteménye, melyben semmiféle cselekmény nem konstatalható.

Azok, akik megfelelő érzéssel bírván, a Bibliában mindenütt Isten Igéjét keresik, másról tesznek bizonyosságot. Limbach, aki sokat foglalkozott a Bibliának nemcsak ezen, de minden könyvével, kimutatja az Éne-

kek énekében az egységes folyamatot. A vőlegénynek és menyasszonynak, más szóval az Úrnak és gyülekezetének egymáshoz való viszonyában három korszak van. És ez a három főkorszak pereg le előttünk az Énekek éneke hátterében. I. A jegyesség ideje az első fejezet 2. versétől a 3. fej. 5. verséig. A vágy felébredése, a Kielégítő megtalálása, kölcsönös ismerkedés — e rész főbb állomásai. II. A menyegző lefolyása a 3. fej. 6. versétől 5. fej. 1. verséig — a menyasszony elhozásának s a menyegzői ünnepélynek leírásával. III. Örökre egyesülve. Ez lehetne a harmadik korszak felírása, az 5. fej. 2. versétől a 8. fej. 14. verséig, vagyis végig. A múlt megdicsőítése, a menyasszony szépségének szeretetteljes felfedezése és ecsetelése, a régi helyeken egy új életállapotban való bemutatkozás foglalkoztatják s gazdagítják az utolsó szakaszban az egymással közösségben élő lelkeket.

A lelki vonatkozások sora még sűrűbbé lesz Limbachnál az által, hogy a vágyódó léleknek nemcsak az Úrral szembeni viszonyát figyelni, hanem más lelkeknek s így hozzátartozóinak a vele szemben való viselkedését is. Bennük nincs az a forró sóvárgás s épen azért nem értik meg a menyasszonyi lelket. Elgondolhatjuk, mily beszédesekké válnak ezek a részek, mikor az egyháztörténetnek egy-egy korszakán húzzuk végig az Énekek énekének e fénypontját. A hívők igazi közösségének az elvilágiasodott, bűnös és merev keresztyénektől való megvetetése élénken szemlélhető Szulamith sorsában, de viszont annak bizonyossága is, hogy a jobb részt mégis csak ő választotta.

Minél jobban irányítjuk figyelmünket e vonatkozásokra s főképp arra az időre, mely a menyegző után következik, annál inkább érezzük, hogy az utolsó tanítókönyvben bi-

zonyos prófétikus elemek lappanganak. Mintha ezzel is előkészítették az átmenet a nyomban utána következő nagy prófétai könyvekhez. De éppen azok, akik előtt az Énekek éneke így a maga lelki vonatkozásainak teljes pompájában tűnt fel, színfe egyöntetűleg óvnak attól, hogy azért túlságosan képzelgős, érzelgős s az érzékivel játszó módon ne éljünk vissza az Énekek énekével. A legszigorúbban kell használni azt a bibliai elvet, melyet a régiek latinul így mondtak: *Scriptura scripturae interpretis*. A Szentírás egyes részei értelmezői a Szentírás más részeinek. Nem olvasható tehát ki semmi olyan az Énekek énekéből, ami az egész Írás bizonyágtételével ellenkezik. Senki „feljebb ne bölcsekedjék, mint ahogy kell bölcsekedni.”

Így használva, nyereség lesz számunkra is a sokat vitatott, kényes könyv. Az Úr utáni sóvárgásban, az Iránta való közvetlen, meleg szeretetben s a Benne való örömben fogunk nevedni. Ez az Énekek énekének legsajátabb célja. „Ha Ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát” — mondja utolsó versei egyike. G. A.

Szent számtan.

Mi a hit? kérdezte valaki és a következőt felelték néki: A hit szent számolni tudás. Sok fáradsággal mind a négy alapműveletet meg kell tanulnia a hitnek.

Először összeadni, amennyiben minden bajhoz, nehézséghez hozzá kell adnia a mindenható Istent. Ilyenkor oly összeghez jutunk, amely megnyugtatja a szívet.

Nagy fontosságú művelete a hitnek a kivonás is. Minden nyomorúság idején le kell vonni a következő napot. Boldog az, aki ezt jól megértette és így tud szólani: Csak ma tartsak ki és maradjak hű, a holnapi nap majd gondoskodik magáról!

Ha pedig a keresztyénnek csak 5 kenyere van és két halacszkája, de ezeket imádkozó hittel megszorozza Istennek áldásával, mindenkor az az eredmény: „És mindnyájan megelégtettek.”

Végül meg kell tanulnia a hitnek az osztást is. Ha mindent, ami történik vele, elosztja ezzel: „Egy a szükséges dolog!” megnyeri azt a boldogító igazságot, hogy mindeneknek a javára, azaz az üdvösségére, kell szolgálniok.

Mit mondott egy rabbi a szombatról?

Két zsidó ült a vonatunkban és a községükben megejtett rabbi-választásról beszélt. Az egyik főképen azért örült az illetőnek, mert olyan kitűnően ismeri a törvényt. Hallgassátok csak meg, mit mondott el nekünk legutóbb! — Valamikor hét fiú-testvér élt együtt. Hat munkába járt, a hetedik a házat tartotta rendben. Mikor a hat fáradtan tért haza, otthon mindent szépen felékesítve talált. Ennek örültek és dicsérték hetedik testvérüket. Volt azonban közöttük egy, aki okosabb akart lenni a többinél, naplopónak nevezte a hetediket és követelte, hogy ő is munkába járjon. Sajnos, a többi engedett e rossz tanácsnak. Rákényszerítették testvérüket, hogy velök dolgozzék reggeltől-estig. — Este haza mentek. Nem fogadta őket nyájas lámpafény, senki sem takarította ki a lakásukat, senki sem terítette meg az asztalukat, nem fogadta őket senki szerető szóval. Hamar meglátták, milyen balgák voltak és megkérték hetedik testvérüket, maradjon megint otthon. Ez a feladata — mondotta a rabbi — a szombatnak. Ez szerzi meg a többi napnak a fényt, az örömet, az áldást.

Vajjon, nem ugyanez áll-e a mi vasárnapunkról?

KÜLMISSZIÓ

Az ember nem anyag.

1857. szeptember 14-én több havi megszállás után az angolok megostromolták Dehli-t. (D. ősrégi indiai város, valamikor India székhelye volt, a Ganges folyó közelében, a Jumna folyó partján.) Sokat lehetne írni arról, hogy hogy hurcolták el a győztes angolok az utolsó nagymogult, a 90 éves Babadur padisaht és ölték meg annak 24 gyermekét és unokáját. Történetünk most nem erről szól, hanem egy angol tisztről, aki halálos lövéstől találva feküdt Delhi sáncai közt. Egyik bajtársa odament hozzá, mire a sebesült nagynehezen elővette a levéltárcáját és átadva társának, kérte, hogy juttassa el az édesanyjához és adja át neki az ő utolsó üdvözlését és az üzenetet, hogy ő az Úr Jézusba vetett szilárd, boldog hittel ment haza az atyai hajlékba. Ezenkívül még egy utolsó kérése volt bajtársához, hogy adja át meleg és halás üdvözlését Hebich misszionáriusnak, akinek köszönheti, hogy lelke békességet talált az Urban. Kérte, hogy mondja meg, hogy ő az a tiszt, akinek olyan megragadó módon bizonyította be néhány évvel azelőtt Hebich, hogy van lelke.

*

Hebich misszionárius 25 évig dolgozott Indiában a fekete és barna pogányok közt és az angol hadsereg sok tisztje előtt is bizonyosságot tehetett és vezethette őket az Urhoz. Ő maga adta meg 1860-ban Zürichben ennek az üzenetnek a magyarázatát.

H. misszionárius néhány évvel azelőtt résztvett angol tisztek lako-

máján. Egy fiatal angol tiszt, akinek kissé fejébe szállt már a bor, az asztalon keresztül izléstelen módon élcelődött az öreg, tiszteltreméltó misszionáriussal és dicsekedett neki hitetlenségével. Isten — mondotta — nincs. Megváltóra pedig nincs szüksége, mert az embernek nincs lelke. Hebich eleinte hallgatott és nem felelt az üres beszédre, de amikor a tréfálózó idáig jutott beszédében, nyugodtan felállt helyéről, székét lefektette a földre, majd újra felállította. Azután kiegyenesedve odament a beszélőhöz, két karjánál fogva a levegőbe emelte, majd úgy, mint előbb székét, a földre fektette, azután újra talpra állította. Vaddühvel rántotta elő az angol tiszt a kardját, de a bajtársai kivették a kezéből és megakadályozták a felesleges vérontást. A misszionárius ezután tanúkul hívta a tiszteket arra vonatkozólag, hogy társuk előbb elmagyarázta, hogy az ember ugyanolyan anyag, mint a fa, meg a kő. Ha ez így van, akkor szó sem lehet sértett becsületről, hisz a léleknélküli széknek sincs becsülete. Aki azt állítja magáról, hogy neki nincs lelke, az nem tarthat igényt más elbánsásra, mint a fa, meg a kő.

Ez az angol tiszt szíve mélyén már régóta tudta, hogy halhatatlan lelke van és hogy az édesanya könyörög az ő lelkének a megmentéséért. Közelgett a meghallgattatás órája. A fiú büntudatra jutott és megtalálta lelke békeségét. Így halhatott meg Delhi ostromának napján békességgel a szívében, mint az Úr megváltott gyermeke és mehetett be a városba az életfolyójának a partján. Az arany utcák városába, ahol nincs többé fájdalom és szenvedés, nincsenek könnyek, nincs halál és nincsen bűn.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Máj. 17. Ján. 3:1—15. I. Sám. 24:1—16. Csak olyan ember, akiben az Úrnak Lelke él, tudja a mástól tapasztalt gyűlöletet, bántalmazást olyan szeretettel viszonzni, mint Dávid tette Saullal szemben. S különösen feltűnő ez az ótestámentomi időkben, amikor még a „szemet szemért, fogat fogért” törvénye volt az elfogadott. Az ellenséggel szemben tanúsítandó magatartást csak az Úr Jézus Krisztus emelte keresztyén színvonalra, szavaival épen úgy (Máté 5:44), mint példájával (Luk. 23:34). De valjon az Úr tanítványai követik-e Mesterök parancsolatát és példáját, s nem maradnak-e sokszor messze el az ótestámentumi Dávidtól?!

Máj. 18. Ján. 3:22—26. Ez. 36:22—28. Az újjászületés szükségességének isteni törvénye, bár teljesen világosan csak Jézus szavai hirdetik, az ótestámentomban sem idegen. Ezékiel próféta által is új szívet és új lelket ígér az Úr Izrael népének, tehát teljes belső megújulást, amely a külső életet is megváltoztatja. Enélkül a belső megújulás nélkül a külső élet kitarozása nem sokat ér, csak új folt a régi posztlón, amely a szakadást nagyobbá teszi. Isten parancsolatait és törvényeit betöltésének belső indíttatásból kell fakadnia, s ezt az indíttatást csak Isten Lelke adhatja meg, ha az emberi lélek befogadja ezt a Szent Lelket és engedi magában munkálkodni.

Máj. 19. Ján. 14:23—31. Csel. 2:1—13. Ján. 14:15—21. Ef. 2:19—22. Pünkösöd napján tétetel le a keresztyén egyház alapköve, vagy szeguletköve, amely maga a Jézus Krisztus, ki öröktől fogva volt. Ő általa teremtetett minden, Szent Lelke által már az ótestámentumi lelkekben is munkálkodott. De akkor még csak egy nép volt a kiválasztott. Az Ige testté lételenek, a földre szállt Jézus váltságáhalálnak és feltámadásának kellett megtörténnie, hogy az üdvösség az egész világra kiterjedjen, s minden népek közül kiválasztassanak azok, akik hit által a Krisztus testének tagjaivá, a gyülekezté, a keresztyén egyházzá lehetnek. Így vagy-e te tagja a keresztyén egyháznak?

Máj. 20. Ján. 3:16—21. Csel. 10:42—48. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. Az egyház elé nagy cél van tűzve. Nemcsak megterésre kell vezetni tagjait, hanem előbbre vinni őket a megszentelődésben, a tökéletesedésben, hogy így minden egyes tag s a tagok összesége is betölthesse a maga hivatását, elvégezze a maga szolgálatát.

Az egyház munkájának lehetősége tehát attól függ, hogy az egyes tagok nem állnak-e ellen a *bennük* végzendő munkának, amely által képesekké tétetnek az *általuk* végzendő munkára. Kedves keresztyén egyháztag, ne hidd, hogy csak neked kell várnod valamit az egyháztól, az egyház is vár tőled valamit, nemcsak a földi egyház, hanem a láthatatlan egyház, Krisztus teste is.

Máj. 21. Ján. 4:1—14. I. Sám. 24:17—23. Dávid nagylelkűsége pillanatnyilag bűnbánatra indítja Saul, de ez nem az őszinte, igazi bűnbánat, amely összetöri a lelket s odavonja az Úrhoz. Saul szívét most is önző célok mozgatják. Arra kéri Dávidot, hogy nevét és maradékait ne törölje ki a királyi ház névsorából. A maga dicsőségére gondol, s ez elzárja szívét a mélységes és üdvösségre vezető bűnbánat előtt. Sok lélek jut ma is ilyen tévútra.

Máj. 22. Ján. 4:15—26. I. Sám. 25:1—22. Milyen gyöngéd szeretettel és bizalommal közeledik Dávid Nábálhoz, s milyen durván, kiméletlenül utasítja ez vissza. Isten gyermekei sokszor találunk ilyen fogadtatásra a világ gyermekeinél. De nekünk az Úr Jézus tanítása és példája már megmutatta, hogy ilyen esetekben is szelídeknek és alázatosaknak kell maradnunk és nem keresnünk a bosszúállást. Dávid csak odáig tudott ebben eljutni, hogy Saulnál nem alkalmazta a „szemet szemért” törvényt, de már Nábál személyét nem tartotta erre érdemesnek. Ehez Krisztustól vett erők kellenek.

Máj. 23. Ján. 4:27—38. I. Sám. 25:23—42. Az Úr itt is milyen kegyelemmel meg eleibe hűséges szolgájának. Ő az, akinek Lelke arra indítja Abigailt, hogy visszatartsa Dávidot a gyilkosság bűnétől. Egy egyszerű asszony is lehet eszköz az Úr kezében, hogy egy, nálánál sokkal nagyobb embernek segítségére lehessen, hogy lelkiismeretét meg ne terhelje valamely súlyos bűnnel. S Isten a maga engedelmes eszközeit fölhasználja és szolgálatáért meg is jutalmazza. A magát megkeményítő Nábálra pedig lesújt az Úr büntető keze. Az Úr igazsága s az Úr kegyelmessége mindörökké fennállnak.

Máj. 24. Ján. 4:39—46. I. Sám. 26:1—12. Imé, Dávidnak másodsor is volna alkalma ellenségét elveszteni, s ő másodsor is irtalmasságot gyakorol vele. A bosszúállást Istenre bizza. Tudja, hogy a bűn megtermi a maga gyümölcseit s maga

után vonja a büntetést, miért avatkoznék ő belé olyan dologba, amely az igazságos Istennek a dolga? Ez az igazi helyes álláspont, s mennnyivel kötelezőbb mireánk, keresztyénekre nézve, akik az Úr Jézustól megtanulhattuk, hogy „szidalmaztatván nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegeleözött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (I. Pét. 2: 23.)

Máj. 25. Ján. 4: 47—54. És. 6: 1—8. Az Úr szentségének és dicsőségének látása teljesen a porba sújtja a prófétát. Ebben a világitásban látja csak igazán a maga bűnös, tisztátalan voltát. Oh, bár minden egyes emberi szív megtudná látni magát ebben a világitásban, hogy összetörve tudna lehullani az Úr előtt, kegyelemért kiáltva. A töredelmes és bűnbánó szívet Isten nem veti meg. (Zsolt. 51: 19.) Nemcsak eltörli bűneit, nemcsak szeretetből fölemeli, hanem munkát is biz reá, küldetést ad neki. Ésaiaásra nagy munka bízott, nagy küldetés várt reá. Ilyen munka nem várhat minden hívőre, de az Úr a hiven betöltött kicsiny munkákat is nagy jutalomban részesíti. „Vigázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!” (Kol. 4: 17.)

Máj. 26. Ján. 3: 1-15. Róm. 11: 33-36. Máté 28: 16-20. Ef. 1: 3-14. Ha Pál apostol is álmélkodva tekint bele Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélységébe, mennnyivel inkább mi, akiknél épen őt, Pál apostolt használja föl Istennek Lelke arra, hogy bennünket Isten ismeretének mélységeibe elvezessen. Mi csak saru-leoldva, mély alázattal tekinthetünk ezekbe a mélységekbe, hálákat adva, hogy az Atya az Ő szent Fiát adta éretünk, aki a kulcs mindegyikünk számára, hogy Isten kifürkészhetetlen titkaiból annyit, amennyire szükségünk van, megérthessünk. Ővé a dicsőség mindörökké.

Máj. 27. Zsolt. 104: 24—35. I. Sám. 26: 1—12. Isten gondot visel az Ő teremtményeiről. A legkisebb bogárkára is kiterjed atyai gondviselése. Mennnyivel inkább az emberre, teremtésének koronájára, akit a maga képére és hasonlatosságára teremtett. S mégis mily kevés ember van, aki ebben az értelemben is bizalommal tud a mennyei Atyára tekinteni! Hány család van, ahol bűnös utakon elkerülük a gyermekáldást, mert akkor nem tudnának megélni! Pedig ahol Isten kegyelme gyermeket ád, ott annak eledelt és ruházatot is ád, ha gyermeki hittel kérjük és várjuk tőle.

Máj. 28. Ján. 5: 1-9. I. Sám. 26: 13-25. „Az Úr fizessen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége szerint,” ezt kívánja Dávid, s az Úr valóban úgy is cselekszik. De a mi igazságunk nem önmagunkban

van, hanem Abban, aki a mi bűneinket fölvitte a keresztfára, hogy az Ő váltáshalála által megigazoljunk. Ebben az igazságban állhatunk meg Isten előtt, s ha magunkat Krisztusnak átadjuk és hozzá hűek maradunk, akkor mi is meg fogjuk hallani ezeket a szavakat: „Jól vagyon, jó és hű szolgálóm, kevesen voltak hű, sokra bizlak ezután, menj be a te uradnak örömebe.” (Máté 25: 21.)

Máj. 29. Ján. 5: 10—16. I. Sám. 28. Saulnak nem felelt az Úr sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. Nem felelt neki, mert engedetlensége és keményszívűsége miatt elfordult tőle az Úr. Így hát, Isten parancsa ellenére halottidézőhöz fordul. Mennnyire él ma is a halottidézés bűnös szokása! És pedig olyanoknál is, akik meg sem próbálták az Urat megkérdezni valami felől, hanem egyenesen a halottakhoz fordulnak, akiknek föl-idézését tiltja az Írás. A spiritizmus tévтана sok emberi lelket tart fogva. Szeretnének behatolni Isten által elrejtett titkokba, azt pedig, amit Isten világosan kijelentett, hogy Krisztus a mi egyetlen közbenjárónk, aki által hitben és nem látásban kell Ő elébe járulnunk, ezt megkerülük. Oh, milyen szörnyű ébredése lehet majd az örökkévalóságban sok spiritisztának, ha Isten Lelke által meggyőzetni nem engedi magát.

Máj. 30. Ján. 5: 17—29. I. Sám. 29. Az igaz emberben még az ellenség sem találhat rosszat, ha van abban az ellenségben igazságszeretet. De persze az igaz ember ellen való gyűlölet épen az igazság gyűlöletéből fakad, amely elhomályosítja a szemeket, s torz képeket rajzol. Isten leghivebb gyermekeinek legtöbbször kell ezt tapasztalniok. Azok, akik nem szeretik az igazságot, Isten hűséges gyermekeinek minden cselekedetét félre tudják magyarázni, s bizalmatlanságokkal és gyanakodásokkal be tudják őket feketíteni. De az Úr mindent tud, ez az övének nagy vigasztalás.

Máj. 31. Ján. 5: 30—47. I. Sám. 30. „Dávid megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében.” Ez a mondat magyarázza meg ezt az egész részt. A nép közt oly nagy az elkeseredés, hogy csak sirni tudnak, sőt utójára már a sirásra sincs erejük. De Dávid tud valami jobbat a sirásnál. Erőt venni az Úrtól a segítségre, a szabadtásra. És hitében nem csalódik, az Úr az ő karja által adja vissza a népnek mindazt, amit az ellenség elvett tőle. Tudsz-e te is erőt venni az Úrtól a megpróbáltatások, a csapások, a kísértések között? Az erőt a te számodra is készen tartja, fogadd el!

Vargha Gyuláné.